

Голас Прадзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАГА
ТАВАРЫСТВА
ПА КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЯХ
З СУАЙЧЫНІКАМІ
ЗА РУБЯЖОМ

Цана 2 кап.

№ 46 (952) Лістапад, 1966 г.

Год выдання 11-ы



МЫ ЗА АДЗІН- СТВА

Дваццаць адзін год запар 10 лістапада юнакі і дзяўчаты ў Еўропе і Азіі, Амерыцы, Афрыцы і Аўстраліі адзначаюць Сусветны дзень моладзі. Вось што паведаміў напярэдадні гэтага свята нашаму карэспандэнту сакратар ЦК ЛКСМ Беларусі, член Беларускага таварыства па культурных сув'язях з суайчыннікамі за рубяжом Арсен ВАНЦІКІ.

Сусветная федэрацыя дэмакратычнай моладзі была створана ў год, калі змоўклі гарматы другой сусветнай вайны. Гэта арганізацыя замацавала баявое адзінства дэмакратычнай моладзі многіх краін, якое было дасягнута ў сумеснай барацьбе супраць фашызму. Сёння федэрацыя налічвае 100 мільёнаў юнакоў і дзяўчат ў 115 краінах свету. Яна нязменна змагаецца за мір, дэмакратыю і прагрэс.

Камсамол нашай краіны падтрымлівае сувязь і супрацоўнічае з усімі дэмакратычнымі маладзёжнымі арганізацыямі свету. У нас, як і ў іншых рэспубліках Савецкага Саюза, ёсць Камітэт маладзёжных арганізацый, асноўная задача якога—расшырэнне сувязей з зарубежнымі студэнцкімі саюзамі і групамі. Толькі гэтым летам Беларусь наведала дзве тысячы маладых іншаземцаў, сотні нашых юнакоў і дзяўчат пабывалі за рубяжом. З Польшчай, Чэхаславакіяй, Фінляндыяй, Балгарыяй, Францыяй і многімі іншымі зарубежнымі краінамі мы абменьваемся дэлегацыямі, турысцкімі групамі, выстаўкамі, інфармацыяй. Дарэчы, вось і зараз у Палацы спорту ў Мінску экспануецца выстаўка: «Моладзь народнай Польшчы».

Усё часцей практыкуюцца паездкі за мяжу спецыялізаваных груп: архітэктараў, настаўнікаў і інш. Праводзіцца абмен студэнцкімі будаўнічымі атрадамі. Мінным летам атрады Беларускага ўніверсітэта і політэхнічнага інстытута працавалі ў ГДР і Чэхаславакіі, юнакі і дзяўчаты гэтых краін нанеслі нам «працоўны візіт» у адказ.

Накіроўваюцца ў далёкае падарожжа за рубяж паязды дружбы. Народныя самадзейныя калектывы і ансамблі паказваюць сваё майстэрства сябрам за мяжой. Пад кіраўніцтвам Камітэта маладзёжных арганізацый вялікую работу праводзяць інтэрнацыянальныя клубы ў школах і навучальных установах Беларусі.

Камітэт прымае ўдзел у арганізацыі адпачынку і прыёме дзяцей нашых землякоў з-за мяжы ў піянерскім лагэры. Мы хочам, каб сыны і дачкі тых, хто апынуўся не па сваёй волі далёка ад Прадзімы, адчувалі нашу братэрскую падтрымку.

Гасцям, якія прыязджаюць да нас, мы імкнёмся паказаць як мага больш, пазнаёміць іх з жыццём і

гаспадаркай рэспублікі. Робім мы гэта заўсёды з задавальненнем, таму што нам ёсць чым ганарыцца, ёсць што паказаць.

Гродзенскі азотнатукавы. Гомельскі суперфасфатны, Салігорскія калійныя і многія іншыя прадпрыемствы рэспублікі—усё гэта ўдарныя камсамольскія будоўлі. У Беларусі з'явіліся новыя, раней невядомыя прафесіі: шахцёры, нафтавікі, хімікі. Першай гэтымі прафесіямі авалодала моладзь.

За выдатную працу дзяржава адзначае сваіх маладых сыноў і дачок высокімі ўзнагародамі. Званне Героя Сацыялістычнай працы атрымала ў гэтым годзе свінарка Ніна Бакунец, ордэн Леніна—птушніца Зінаіда Лідніцкая, узнагароджаны тынкоўшыца Тамара Лубянікава, трактарыст Васіль Піваварчук і многія іншыя.

Моладзь рэспублікі—гэта не толькі рабочыя і калгаснікі. За апошнія некалькі год ў Саюз пісьменнікаў Беларусі прынята больш 60 маладых паэтаў і пісьменнікаў. Стаў вядомы за межамі рэспублікі малады кампазітар Ігар Лучанок. Адзначана Дзяржаўнымі прэміямі БССР работа таленавітых артыстаў Беларускага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы Ліліі Давідовіч і Генадзя Гарбука. Ёсць у нас выдатныя скульптары і мастакі.

У сувязі з Сусветным днём моладзі юнакі і дзяўчаты збіраюцца на свае сходы, вечары, выходзяць на дэманстрацыі. «Няхай жыве дружба»,—гаворыць кубінец. «Няхай жыве мір»,—адгукаецца в'етнамец. «Мы — за адзінства»,—гаворыць моладзь Краіны Саветаў.

У беларускім політэхнічным інстытуце навучаюцца студэнты з многіх саюзных рэспублік Савецкага Саюза і 24 зарубежных краін. НА ЗДЫМКУ: сядзяць — Сабур НАДЖЫ — сірыец; Ганна ШУЛІЦКАЯ — беларуска; Марулі ПАНДЖАЭТАН — інданезіец; Юрый ЛАГОДЗІЧ — беларус; стаяць — Нгуен БІЕН — в'етнамец; Уладзімір ДАРОШЧАНКА — рускі; Віктар ШЭНТАК — украінец; Нэльса ЧАНГ ВАЛЬДЭС — кубінка.

Фота Ул. КІТАСА.

НАШЫ ТКАНІНЫ РАСКУПІЛІ ЦАЛКАМ

На 300 мільёнаў рублёў прадукцыі рэалізавалі тэкстыльныя прадпрыемствы Беларусі на адбыўшыся ў Маскве Усесаюзным кірмашы па продажы тканін на 1967 год. Цалкам закуплена прадукцыя Мінскіх тонкасуконнага і камвольнага камбінатаў, Аршанскага льнокамбіната, Віцебскай шўкаткацкай фабрыкі і іншых прадпрыемстваў.

Для оптавага продажу тэкстыльшчыкі рэспублікі прадставілі шырокі асартымент розных вырабаў разнастайных расфарбовак і малюнкаў. Найбольшым попытам карысталіся шарцяныя тканіны, вытворчасць якіх узрасла амаль на адну трэцюю частку. Такую ж папулярнасць заваявалі шаўковыя і льняныя тканіны.

За апошні год не толькі павялічыўся выпуск і расшырыўся асартымент прадукцыі на тэкстыльных прадпрыемствах рэспублікі, але палепшылася і яе якасць. У прадстаўленым для продажу асартыменце было 55 новых узораў, распрацаваных мастакамі і спецыялістамі тэкстыльных прадпрыемстваў у першым годзе пяцігодкі.

Пакупнікоў прыцягвалі шарцяныя тканіны, вырабленыя Мінскім камвольным камбінатам. Заслужаным попытам на кірмашы карысталіся цікавыя па афармленню недарагія драпы Мінскага тонкасуконнага камбіната, дзіцячыя і юначыя палітовыя тканіны гэтага прадпрыемства, палітовыя тканіны з валакном нітрон, вырабленыя Гродзенскім тонкасуконным камбінатам.

Сярод навінак, прадстаўленых на кірмашы, былі вырабы Віцебскай шўкаткацкай фабрыкі. Гэта набіўныя тканіны са штучнага шўку, недарагія тканіны з трыацэтатным шўкам, крэпдэшын у новым афармленні з натуральнага шўку, выпуск якога пачнецца ў 1967 годзе. У новым годзе пастуныць у продаж касцюмна-плацельныя льняныя тканіны з новымі сінтэтычнымі валакнамі, асвоеныя на Аршанскім льнокамбінаце.

А. КРУГЛОВА,
старшы інжынер вытворчага ўпраўлення тэкстыльнай трыкатажнай прамысловасці Міністэрства лёгкай прамысловасці БССР.

* ПАДЗЕІ * ЛЮДЗІ * ФАКТЫ * ПАДЗЕІ *

МІНСК

На адной з ускраін горада за кароткі час выраслі вытворчыя карпусы завода Навуковадаследчага інстытута аўтаматэльнай прамысловасці. У яго цэхах вырабляецца разнастайнае тэхналагічнае абсталяванне для гэтай галіны індустрыі. Маладому прадпрыемству нямногім больш года, але яго калектыў выканаў рад важных заказаў. Крамянчугскаму колаваму заводу адпраўлена паўатаматычная лінія для праколкі адулін. Цяпер вырабляюцца аўтаматы для Маскоўскага і Горкаўскага аўтазаводаў.

КІРАЎСК

Будаўніцтва палаца культуры пачалося ў калгасе «Рассвет». Велізарны трохпавярховы будынак узводзіцца са шкла, алюмінію і бетону. У ім размесціцца чытальная зала на 900 месцаў, танцавальная зала, чытальная і спартыўная залы, галерэя адпачынку з зімовым садом і басейнам, каля ста пакояў для заняткаў самадзейных артыстаў і спартсменаў. Буйныя дамы культуры і клубы цяпер узводзіцца больш чым у 40 сёлах Магілёўскай вобласці.

ГОМЕЛЬ

Зусім нядаўна тут пачалося будаўніцтва дамоў з буйных панелей. А летась было ўжо здадзена для засялення 23 будынкі плошчай у 54 347 квадратных метраў. Цяпер забудоўваецца новы масіў у раёне вуліцы Барыкіна. Пачата закладка дамоў у раёне Рэчыцкай шашы. У прырададзень Кастрыч-

ніцкага свята ўступіў у строй 80-кватэрны дом у мікрараёне № 1. Да канца года будзе гатова іх яшчэ восем.

ІУЕ

Вуліцай новабудуоўляў называюць у гарадскім пасёлку вуліцу Загародную. Нядаўна тут пабудавана некалькі жылых дамоў, сярэдняя школа, магазін. Сёлета будучы здадзены ў эксплуатацыю новы аўтобусны вакзал і яшчэ два жылыя дамы. Тут жа будуецца дзіцячыя яслі, халадзільнік, вузел сувязі.

ВІЦЕБСК

Механізатары раённых аб'яднанняў «Сельгастэхніка» ў гэтым годзе ў 54 сёлах вобласці завяршылі пракладку водаправодаў. Іх працягласць перавышае 35 кіламетраў. Устаноўлена 150 водазаборных калонак. Значныя работы праведзены ў Полацкім раёне. У другім годзе пяцігодкі сетка водаправодаў у сёлах узрасце на 50 кіламетраў.

Калектыў Мінскага завода металаканструкцый рыхтуе розныя будаўнічыя канструкцыі для новабудуоўляў Гомеля, Магілёва, Гродна. Нямала творчай працы і рабочай келлінасці ўносяць у выпуск металавырабаў зваршчыкі Мікалай ТАПЕХА, Дзмітрый ПІРЭЙКА, Мікалай ДАВІДЗЮК.



* ПАДЗЕІ * ЛЮДЗІ * ФАКТЫ * ПАДЗЕІ * ЛЮДЗІ * ФАКТЫ * ПАДЗЕІ *

БЕРЛІН. З вялікім поспехам у ГДР праходзілі дні савецкай культуры. Высокі гонар прадстаўляць савецкае мастацтва ў гэтым годзе выпай паліцам Беларусі. Доўга не змаўкалі бурныя апладысменты ў берлінскім «Фрыдрыхштадт-паласце», дзе перад удзельнікамі ўрачыстага пасяджэння, прысвечанага 49-й гадавіне Вялікага Кастрычніка, выступіў Дзяржаўны ансамбль танца Беларускай ССР. «Багатая, аптымістычная праграма — выдатны падарунак у гонар Вялікага Кастрычніка», — пісала газета «Нойес Дойчланд» пра гэты канцэрт.

У розных гарадах рэспублікі праходзілі выступленні беларускіх ансамбляў мастацкай самадзейнасці, праводзіліся літаратурныя вечары. У Берліне была адкрыта выстаўка твораў беларускай графікі і вырабаў са шкла. У берлінскім кінатэатры «Панарама» прайшоў тыдзень савецкага кіно.

ПАРЫЖ. У адпаведнасці з дагаворанасцю, дасягнутай у час візіта прэзідэнта Французскай Рэспублікі Шарля дэ Голя ў Савецкі Саюз у чэрвені гэтага года, тут падпісана пагадненне аб устаўленні лініі прамой сувязі паміж Маскоў-

скім Крамлём і рэзідэнцыяй прэзідэнта Францыі Елісейскім палацам ў Парыжы. Ад імя сваіх урадаў пагадненне падпісалі пасол СССР у Францыі В. Зорын і генеральны сакратар міністэрства замежных спраў Францыі Эрве Альфан.

НЬЮ-ІОРК. З вялікім поспехам прайшло тут выступленне савецкага паэта Яўгенія Еўтушэнка, які знаходзіцца ў Злучаных Штатах па запрашэнню Нью-Йоркскага паэтычнага цэнтра і раду універсітэтаў краіны. Пад бурныя апладысменты перапоўненай залы Нью-Йоркскага паэтычнага цэнтра Яўгеній Еўтушэнка быў прадстаўлен вядомым амерыканскім паэтам Робертам Ловелам. Савецкі паэт на працягу двух гадзін чытаў свае вершы і адказаў на пытанні.

ДЭЛІ. Тут закончыўся 5-ы Суветны кангрэс кардыёлагаў, у рабоце якога прымалі ўдзел вядомыя вучоныя з 35 краін, у тым ліку з Савецкага Саюза і іншых сацыялістычных краін, Індыі, ААР і раду іншых афрыканскіх і азіяцкіх дзяржаў. Савецкія вучоныя зрабілі на кангрэсе 11 дакладаў аб хірургічных метадах лячэння захворванняў сэрца і лёгачным кровавароце, якія атрымалі высокую ацэнку іх калег з іншых краін.



На гэтым здымку вы бачыце эканамістаў калгаса «Зіра» Кобрынскага раёна Ганну ХМУРЭЦ і Ніну АЛЬШЭ-СКУЮ. Першая працуе эканамістам па нарміраванню працы, а другая — старшым эканамістам гаспадаркі. Зараз яны заняты распрацоўкай пытанняў, звязаных з пераходам гаспадаркі на поўную гарантаваную грашовую аплату працы калгаснікаў.

Фота В. ГЕРМАНА.

Зазылі юбілейныя медалі...

Іх тут, бадай, не злічыш, і якая ні вялікая зала Яршэвіцкага сельскага клуба, а месц свабодных няма. Гэта сабраліся былыя воіны, а сёння мірныя працаўнікі, члены сельгасарцелей «Запаветы Ільча» і «Чырвоная Гвардыя».

Ціха размаўляюць былыя салдаты. Ім ёсць аб чым раскажаць. Аб баявых днях успамінаюць Пётр Аўсюк, Мікалай Шукевіч, Канстанцін Бурачэўскі і многія, многія іншыя.

Вялікі гонар выпай на долю Фадзея Гідлеўскага. Шчыльнай сцяной абступілі яго сябры. Дзіва што! Іх зямляк — сапраўдны герой. У састане аднаго з гвардзейскіх стралковых палкоў ён прымаў удзел у штурме рэйхстага. Ніколі не забудзе ветэран вайны дзень 8 мая 1945 года. Аб баявых заслугах, адвазе і мужнасці Фадзея Андрэвіча сведчаць чатыры ўрадавыя ўзнагароды, якія красуюцца на яго грудзях. Яны — лепшыя сведкі тых векапомных дзён.

Былым воінам і партызанам уручаны юбілейныя медалі «20 гадоў перамогі ў Вялікай Айчыннай вайне 1941—1945 гг.». Валожынскі раённы ваенны камісар маёр Ф. Суягін, які ўручыў узнагароды, горача павіншаваў ветэранаў вайны.

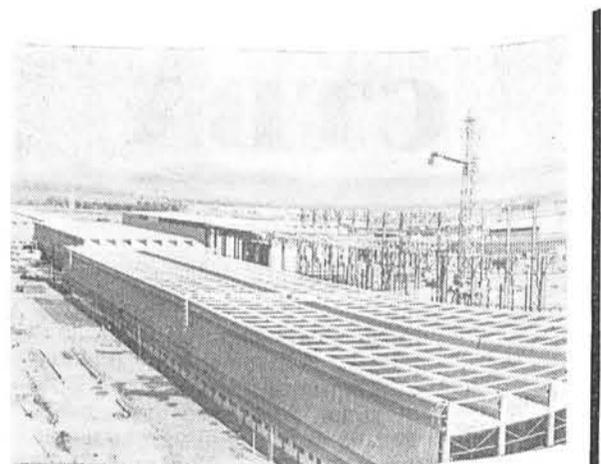
П. БАРОДКА.

РАЗВІВАЕЦА ПТУШКАГАДОЎЛЯ

Гаспадаркі Упраўлення птушкагадоўчай прамысловасці рэспублікі атрымалі як на 30 мільёнаў штук і дзіцячага мяса — на 900 тон больш, чым за гэты час у мінулым годзе.

На Мінскай фабрыцы імя Крупскай утрыманне маладняку пераведзена з напольнага на клетачнае. Пераабсталяваны два птушнікі, дзе ўстаноўлены трох'ярусныя клеткі. У кожным цяпер размясцілася куранят удвая больш, чым раней. У двух памяшканнях пачалі ўтрымліваць у клетках і нясушак. Без капітальных затрат на новае будаўніцтва фабрыка расшырыла вытворчыя плошчы і змагла больш чым на 30 тысяч павялічыць пагадоўе птушкі.

На клетачнае ўтрыманне перавялі птушак саўгас «Тросніца» Полацкага раёна і Гомельская птушкафабрыка. З гэтай мэтай пераабсталяваюць памяшканні саўгасы «Радзянскі» — Клімавіцкага і «Ульскі» — Шумілінскага раёнаў. Клетачнае ўтрыманне дазволіла павялічыць культуру птушкагадоўлі і на 15 працэнтаў знізіць затраты кармоў.



На поўначы Індыі, у горадзе Хардвары, растуць карпусы завода цяжкага электраабсталявання. Гэта — адзін з 40 аб'ектаў, якія будуецца ў дружалюбнай Індыі з дапамогай Савецкага Саюза.

(АДН).

Свецяцца экраны тэлевізараў

Аўтобус, які за дзень некалькі разоў курсіруе з Ліды, мені чым за паўгадзіны даставіць вас у вёску Дворышча. Адразу трапляеш на цэнтральную вуліцу. Тут, у новых дамах, размешчалася кантора саўгаса «Дворышча», дзіцячы сад на 50 месц, сталовая, клуб, сельскі Савет, фельчарска-акушэрскі пункт, камбінат бытавога абслугоўвання, два магазіны, паштовае аддзяленне.

За апошні час у Дворышча, на пастаяннае жыхарства пераехалі былыя хутаране Адам Гемза, Генадзь Борыс, Уладзімір Федаровіч і многія іншыя. Усяго каля 50 сямей. Па-новаму склалася жыццё ў гэтых людзей. У іх дамах ёсць электрычнае святло, гаворыць радыё, свецяцца экраны телевізараў.

У вольны ад работы час многія дварышчане карыстаюцца паслугамі бібліятэкі, кніжны фонд якой перавышае тры тысячы тамоў. Не забываюць іх і пантальёны. Яны штодзённа прыносяць у дамы калгаснікаў 1100 экзэмпляраў газет і каля 500 розных часопісаў.

М. РАДЧАНКА.

Бабруйск індустрыяльны

У горадзе растуць карпусы буйнейшага ў Еўропе шыннага завода, расшыраюцца вытворчыя магутнасці фанера-дрэваапрацоўчага камбіната, машынабудаўнічага завода імя Ул. І. Леніна. А хутка з'явіцца і яшчэ адна новабудова. Міністэрства трактарнага і сельскагаспадарчага машынабудавання СССР зацвердзіла праектна-каштарыснае заданне на будаўніцтва ў горадзе завода па выпуску трактарных і аўтамабільных прычэпаў. Будаўніцтва плануецца закончыць к канцу цяжкага года.

На прамысловай базе мясцовага будаўнічага трэста вырашана ўзвесці завод таварнага бетону і раствору магутнасцю 150 тысяч кубаметраў у год, палігон з закрытым фармоначным аддзяленнем для вытворчасці нетыповых і эксперыментальных жалезабетонных канструкцый, арматурны цэх. Новая тэхналагічная лінія па вырабу пліт перакрыцця з уцяпляльным слоём канструюецца на заводзе зборнага жалезабетону. Гэта дазволіць упершыню ў рэспубліцы перайсці на выраб такіх пліт у вытворчых умовах на новай тэхналогіі.

В. АНЦЫФЕРАЎ.

Двухпавярховыя дамы ў вёсцы

Той, хто не быў у Поразава пасля вайны, не пазнае яго сёння. Роўныя, нібы праспекты, вуліцы летам патанаюць у зеляніне. Больш адной трэцяй часткі ўсіх пабудоў займаюць тыпавыя двухпавярховыя дамы. А ўсяго за апошнія дзесяцігоддзе ў пасёлку пабудаваны сярэдняя школа і школа-інтэрнат, пошта, аптэка, павільён бытавога абслугоўвання, універмаг, чайная, гасцініца, дом культуры, лазня, пякарня і многа іншых культурна-бытавых памяшканняў.

Велізарныя мерапрыемствы праводзяцца ў пасёлку і па яго добраўпарадкаванню. Дастанкова сказаць, што на гэтыя мэты толькі ў мінулым годзе з дзяржаўнага бюджэту выдаткавана 22 тысячы рублёў.

Вялікія змены адбыліся і ў культурным жыцці людзей. Сярод поразаўцаў ужо няма непісьменных, чалавек з незакончанай сярэдняй адукацыяй — рэдкасць. За апошнія гады дзесяткі маладых людзей атрымалі вышэйшую адукацыю. Ці ж маглі калі-небудзь марыць аб вышэйшай адукацыі дзеці былых беднякоў Казіміра Антонавіча Чарапка, Казіміра Якаўлевіча Казюка, Карла Антонавіча Чарапка? А цяпер яны настаўнікі, інжынеры, афіцэры.

В. РАМАНЦЭВІЧ.

Так гаспадарца палешукі

Ёсць на Палессі вёска Гарадзьячыцы. Ад назвы вёскі пайшла назва і мясцовага саўгаса. За ім замацавана каля пяці тысяч сельскагаспадарчых угоддзяў, у тым ліку 3800 гектараў ворнай зямлі. На ёй людзі вырошчваюць збожжа, высяваюць бульбу і цукровыя буракі. Гаспадарка мае 32 трактары, 13 сіласных, збожжавых і два бульбаўборачныя камбайны, 20 аўтамабіляў. На розных участках вытворчасці працуюць дзесяткі электраматораў.

Аб поспехах у развіцці жывёлагадоўлі сведчаць наступныя факты. Сёлета на фермах будзе зімаваць больш дзвюх тысяч галоў буйной рагатай жывёлы. Саўгас прадасць дзяржаве 1400 тон малака і 3550 цэнтнераў мяса.

Вырас саўгас, выраслі і яго людзі. Сын былога палешука Адам Сініцкі ўзначальвае лясніцтва, Марыя Статкевіч настаўніца ў мясцовай школе, Лідзія Фалевіч — акушэрка. Механікам працуюць былыя партызаны Цімафей Новік. У гаспадарцы ёсць свае шафэры, трактарысты, машыністы, электрыкі, сувязісты, аграномы, заатэхнікі — людзі больш 50 розных спецыяльнасцей.

Ул. БЫЧОК.

У зарубежнай прэсе

З кожным годам расце цікавасць зарубежнай грамадскасці да Савецкай Беларусі. Задавальняючы гэту цікавасць, зарубежныя газеты і часопісы часцей пачалі публікаваць на сваіх старонках матэрыялы аб жыцці нашай рэспублікі.

У часопісе «Балгара-савецкая дружба», напрыклад, апублікаваны фотанарыс «Светлагорскі корд». Бюлетэнь «Прэса Савецкага Саюза» (ГДР) з нумара ў нумар публікуе хранікальныя здымкі пад рубрыкай «На Беларускай ССР». У гэтым жа бюлетэні змешчаны фотанарыс «Яны смела ўступілі ў жыццё» (аб падрыхтоўцы кадраў у сістэме працоўных рэзерваў БССР) і артыкул «Зарава над Дзвіной» (аб Полацкім нафтапрацоўчым заводзе). Газета «Ла вос матэрна» («Родны голас»), якая выходзіць у Аргенціне, апублікавала на сваіх старонках артыкул «Беларускі тэатр» і фотанаборку пад загалоўкам «Шостае аб'яднаная клінічная бальніца г. Мінска».

У галадзёкім часопісе «Нідэрланды—СССР», змешчаны фотанарыс аб Мінскім дзяржаўным педагагічным інстытуце замежных моў. Шмат матэрыялаў аб Беларусі публікуецца таксама на старонках газет «Вестник» (Канада), «Русский голос» (ЗША), «Ніва» (Польшча), а таксама ў часопісе «Северные соседи» (Канада), «Шшыяэнь» (Польшча) і інш.



На Мінскім радыёзаводзе мадэрнізаван і пушчан на канвеер зборкі телевізар «Беларусь—110 М». На здымку вы бачыце кан-

тралёра АТК Ганну ПАЗНЯК за праваркай чарговай партыі телевізараў.

Фота А. САСІНОўСКАГА.

У Савеце Міністраў Беларускай ССР

АБ ПРЫСУДЖЭННІ ДЗЯРЖАЎНЫХ ПРЭМІЙ БССР 1966 ГОДА

Савет Міністраў Беларускай ССР настанавіў прысудзіць Дзяржаўныя прэміі БССР 1966 года за выдатныя творы літаратуры, мастацтва і выканаўчае майстэрства:

а) У галіне літаратуры: імя Янкі Купалы — Максіму Танку (Скурко Я. І.) за кнігу вершаў «Мой хлеб надзённы»;

імя Якуба Коласа — Пашкевічу Н. Е. за зборнік літаратурна-крытычных артыкулаў «На шырокіх шляхах жыцця»;

б) У галіне музыкі — Шырме Р. Р., народнаму артысту ССР, за канцэртна-выканаўчую дзейнасць;

в) У галіне тэатральнага мастацтва і кінематаграфіі:

Няфёду Ул. І. за кнігі: «Станаўленне беларускага савецкага тэатра», «Тэатр у вогненныя гады», «Сучасны беларускі тэатр»;

Гутковічу А. З., рэжысёру-пастаноўшчыку, Пранько В. А., галоўнаму тэлевізійнаму аператару, Стоме З. Ф., выканаўцу ролі Глушака, Давідовіч Л. М., выканаўцы ролі Ганны, Гарбуку Г. М., выканаўцу ролі Васіля, Тарасаву В. П., выканаўцу ролі Яўхіма, — за тэлевізійны спектакль «Людзі на балоце».

Двадцать один год подряд 10 ноября юноши и девушки всех континентов отмечают Всемирный день молодежи. Наш корреспондент побывал у секретаря ЦК ЛКСМБ, члена Белорусского товарищества по культурным связям с соотечественниками за рубежом Арсена Ваницкого и попросил его поделиться своими мыслями о том, с чем пришла молодежь нашей республики к своему дню. «У нас, как и в других республиках, есть Комитет молодежных организаций, — сказал Арсен Ваницкий, — основная задача которого — расширение связей с зарубежными студенческими союзами и группами. Только этим летом Белоруссию посетили две тысячи молодых иностранцев. Сотни наших юношей и девушек побывали за рубежом». Далее Арсен Ваницкий подробно остановился на участии нашей молодежи в экономической и культурной жизни республики. Об этом читатель узнает из статьи «МЫ ЗА АДЗІНСТВА», которая опубликована на 1 стр.

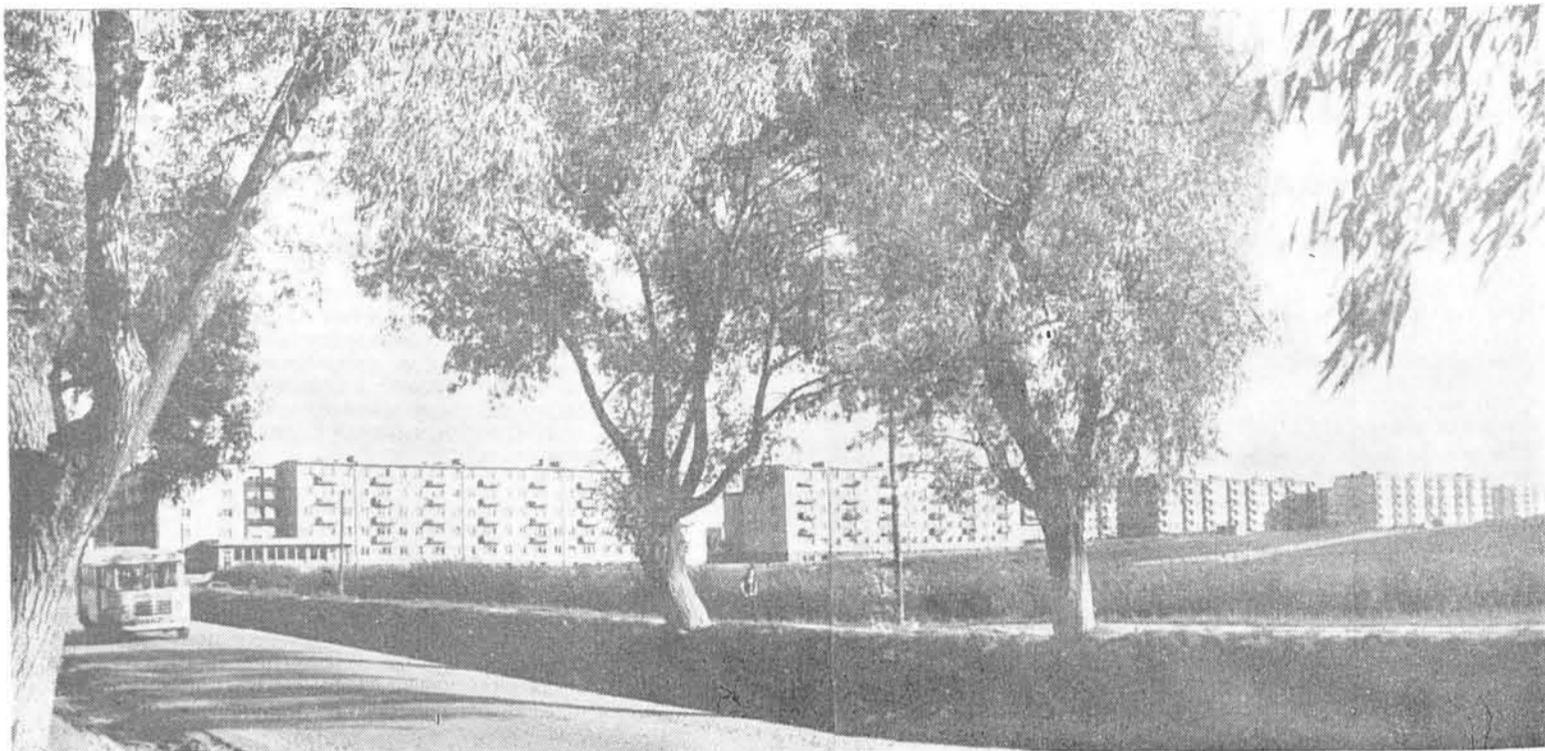
«ЛУНІН СЕННЯ І ЗАУТРА» — под таким заголовком на 4—5 страницах печатается рассказ о деревне Лунин Лунинского района, где теперь находится колхоз «Путь к коммунизму». Чтобы вкратце познакомить читателей с экономикой колхоза и жизнью людей деревни, следует привести такие цифры. В колхозе есть 16 тракторов и столько же автомашин, десятки электрических моторов облегчают труд людей; среднемесячный заработок механизаторов составляет 130—150 рублей; в Лунине 600 дворов, 3600 жителей. В школе учится 650 детей, многие выпускники получили после школы высшее и специальное среднее образование. В деревню приходит 1300 газет, 100 различных журналов. В прошлом году построен дом культуры со зрительным залом на 400 мест. Обед в сельской столовой стоит 40—50 копеек.

Белорусская общественность отметила 60-летие первого выступления в печати народного поэта Белоруссии Якуба Коласа. По случаю этой даты в Белорусском драматическом театре имени Я. Купалы состоялся вечер. На вечер пришли писатели, артисты, сотрудники Академии наук БССР, журналисты (**СЫН НАРОДА, ПЯСНЯР НАРОДА**), 6 стр.).

Сорок пять лет П. Чулицкий работает учителем и почти сорок из них преподаёт географию. В статье «Я РАСКАЗВАЮ ПРА БЕЛАРУСЬ...», опубликованной на 6—7 страницах, автор припоминает свои первые уроки. Тогда он рассказывал своим ученикам о небольших, полкустарных предприятиях, которые составляли экономическую основу нашего края. Но Белоруссия становилась на лесостроение. В республике строились заводы, фабрики, электростанции. Все то, что было построено нашим народом в довоенные годы, разрушили гитлеровские оккупанты в годы Великой Отечественной войны. Изгнав со своей земли чужеземцев, люди не склонили головы перед разрухой, а засучив рукава, взялись за восстановление и дальнейшее развитие экономики республики. П. Чулицкому, теперь преподавателю 27-й школы Минска, заслуженному учителю БССР, как географу приходится очень часто пересматривать учебные планы. Он пишет: «Только что я рассказал своим ученикам об открытии соляного купола около станции Астанковичи, а уже пришло сообщение о гигантских месторождениях минеральных удобрений в Солигорске, нефти в районе Речицы. А новые города Светлогорск, Новополоцк, Солигорск...» Да, рост экономики нашей республики поистине грандиозный. И это видят не только взрослые, но и дети.

Маладзее і пашырае
свае межы горад
над Нёманам—Гродна.
Толькі за апошнія
пяць год
тут быў здадзены
пад жыллё не адзін
дзясятка
шматкватэрных дамоў,
у якіх справілі наваселлі
сотні сем'яў гараджан.

НА ЗДЫМКУ:
новыя жылыя
дамы
па вуліцы Савецкіх
пагранічнікаў.
Фота А. ПЕРАХОДА.



Да 50-годдзя

Савецкай

улады

ЛУНІН СЁННЯ І ЗАЎТРА

І стане вёска горадам

«Ліквідацыя сацыяльна-эканамічных і культурна-бытавых адрозненняў паміж горадам і вёскай з'явіцца адным з найвялікшых вынікаў будаўніцтва камунізма».

(3 Праграмы КПСС).

Лунін — звычайная беларуская вёска. Аб жыцці яе, аб працоўных поспехах хлебарабаў Палесся, аб сённяшнім і заўтрашнім дні калгаса «Шлях да камунізма» і пойдзе гутарка ў гэтым артыкуле.

Калі былі старшыня арцелі пайшоў на пенсію, калгаснікі выбралі на яго месца новага. Пётр Антонавіч Нікеенка працаваў у сельсавеце. Усе яго добра ведалі. А вось першы крок новага старшыні іх крыху здзівіў: на адным з пасяджэнняў праўлення ён прапанаваў прызначыць яму намесніка па тэхніцы. Інакш гаворачы, у калгасе

з'явілася пасада галоўнага інжынера.

— Без інжынера нам ні кроку нельга зрабіць, — зазначае Пётр Антонавіч.

Сапраўды, ужо сёння гаспадарка па ўзроўню механізацыі нагадвае сучаснае прамысловае прадпрыемства. Як і на заводзе, асноўнай крыніцай энергіі тут стала электрычнасць. З яе дапамогай праводзіцца даенне кароў на фермах, аўтапаенне і прыгатаванне кармоў. У арцелі ёсць 35 электраматораў, 16 трактараў, столькі ж аўтамашын, дзясяткі розных аграгатаў для сяўбы і ўборкі.

У калгасе, як на фабрыцы, працуюць такарныя, фрэзерныя, свідравальныя станкі, электрзварачныя апараты. У вёсцы з'явіліся новыя прафесіі, якія да нядаўняга часу лічыліся толькі «гарадскімі». Тэхніка паскорыла развіццё гаспадаркі, павялічыліся яе прыбыткі. А гэта ў сваю чаргу ўтварае на аплату працы членаў арцелі: заробтак калгаснікаў значна наблізіўся да аплаты працы рабочых. Механізатары, напрыклад, у сярэднім за месяц атрымліваюць 130—150 рублёў.

Адным словам, ужо сёння на прыкладзе калгаса «Шлях да камунізма» можна бачыць, як паступова ажыццяўляецца Праграма партыі. Недалёкі той час, калі сельскагаспадарчая праца ператворыцца ў разнавіднасць прамысловай працы.

У кожнай сям'і—газеты і часопісы

«У канчатковым выніку па культурна-бытавых умовах жыцця сельскае насельніцтва зраўняецца з гарадскім».

(3 Праграмы КПСС).

У Луніне 600 двароў. Жыве тут каля 3600 чалавек. У мясцовай школе-дзясяцігодцы займаюцца 650 дзяцей. 23 чалавекі ўжо закончылі вышэйшыя навучальныя ўстановы, 20 юнакоў і дзяўчат займаюцца ў тэхнікумах і вуні.

У вёску прыходзіць 1300 газет, 100 розных часопісаў, гэта значыць на кожны двор прыпадае

больш як два выданні.

Амаль штодня хлебарабы глядзець кінафільмы, часта арганізуюць экскурсіі. Далёка за межамі раёна вядомы калектыў мастацкай самадзейнасці калгаса. У мінулым годзе хлебарабы атрымалі новы дом культуры з кіназалай на 400 месц, залай для танцаў, пакоямі для розных гурткоў.

Водпуск, пенсія—для калгаснікаў

«Аплачваемыя водпускі паступова распаўсюджваюцца на калгаснікаў...»

«...Дапамога па хваробе і часовай страце працаздольнасці, пенсіі па старасці распаўсюджваюцца на калгаснікаў».

(3 Праграмы КПСС).

Чытаеш пратаколы пасяджэння праўлення калгаса «Шлях да камунізма» і міжволі пачынаеш шукаць у тэксе слова «будзе». Многае з таго, чаго іншым арцелям неабходна яшчэ дабіцца, тут ужо стала явай.

«Аплачваемыя па сярэднегадавому заробтку водпускі прадастаўляюцца ўсім калгаснікам, якія не

маюць ніводнага выпадку прагуду...»

Спачатку людзі не верылі ў рэальнасць паставы праўлення, лічылі яе беспадстаўнай марай новага старшыні. Але словы «ён у водпуску» хутка сталі тут такімі ж прывычнымі, як і на любым заводзе. Для ўсіх спецыялістаў, механізатараў і жывёлаводаў устаноўлены водпускі. Паводле рашэння праўлення

ТАКОЕ НЕ ЗАБЫВАЕЦЦА

Як праз сон, пачуў Васіль Тарасавіч Шахрай крокі за акном.

— Адчыніце, — раздаўся знаёмы голас.

У хату зайшоў некалькі чалавек. Усе ўзброеныя.

— Вось гэтага таварыша мы пакідаем у вас. Добра?—спытаў высокі малады партызан. Ганна Сямёнаўна адказала коратка:

— Калі трэба, дык трэба,— і звяртаючыся да хударлявага, з белым, як снег, тварам, незнаёма, дадала:

— Заставайся, сыноч.
Партызан, кульгаючы, падышоў да стала.

— Мяне клічуць Штэфанам, — пачаў знаёміцца ён з гаспадарамі хаты. — Прозвішча Шарына. Я—чэх.—І, паглядзеўшы на хворую нагу, уздыхнуў: — Падводзіць яна мяне.

— Паспрабуй лячыць, — сказала Ганна Сямёнаўна.

Ішлі дні. Гаспадыня парыла розныя травы, прыкладвала да нагі хворага партызана.

Аднойчы ў хату ўбегла суседка:

— Цётка Ганна, немцы!

Гаспадыня ажно скамянела. Што рабіць? Трэба ж было здарыцца, што якраз муж яе пайшоў у суседнюю вёску па барсучынае сала: Ганне Сямёнаўне паралі такім салам лячыць хворую нагу чэха.

Раздумваць не было калі. І жанчына разам з суседкай

схавала партызана ў бяспечнае месца. Не паспелі яны апамытацца, як хату Шахраяў акружылі эсесаўцы.

— Дзе партызан?!— крычалі яны.

Гітлераўцы ў хаце перавярнулі ўсё, але нікога не знайшлі. А неўзабаве пасля гэтага Штэфан вярнуўся ў лес.

Скончылася вайна. Памёр Васіль Тарасавіч. Засталася адна Ганна Сямёнаўна паранейшаму жыць на хутары, што непадалёку ад вёскі Гута. Жанчына нічога не ведала пра лёс Штэфана Шарыны. І вось аднаго разу ў хату завітаў паштальён.

— Вам, цётка Ганна, пісьмо.

— Ад каго ж? Прачытай, калі ласка,—папрасіла Ганна Сямёнаўна.

Паштальён распячатаў канверт са штэмпелем «Міжнароднае» і пачаў чытаць:

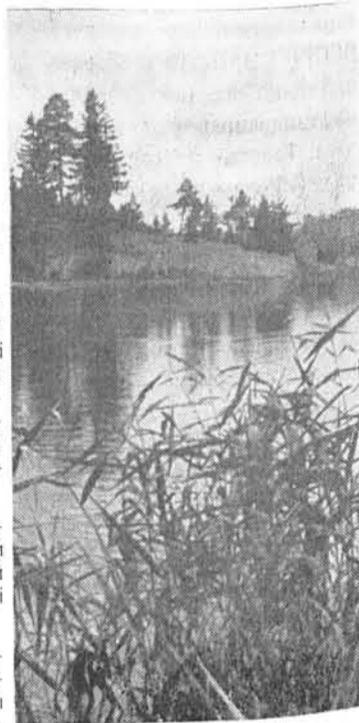
«Колькі разоў я ўспамінаў вас, колькі разоў я расказваў аб вашых клопатах, колькі разоў я шукаў ваш згублены адрас. Нага, якую вы лячылі, служыць мне добра. Хвароба ніколі не паўтаралася. Я цяпер падпалкоўнік Чэхаславацкай арміі...»

У другім пісьме з Чэхаславакіі прыйшло фота. На ім Штэфан Шарына са сваёй жонкай Юліяй Сцяпанаўнай і дзвюма дачкамі.

— Як мне хочацца сустрэцца з вамі, цётка Ганна,—пісала Юлія Сцяпанаўна. — Вы для нас самы блізкі чалавек.

М. ДРОБЫШ.

Ляхавіцкі раён.



ЦІШЫНЯ...

Фота К. ЯКУБОВІЧА.

НАД ІПУЦЦЮ-РАКОЙ

На карце нашай рэспублікі Добруш, як і ўсе раённыя цэнтры, адзначан маленькім кружочкам. Гэты гарадок над Іпуццю вабіць людзей сваёй прыгажосцю. За пасляваенны час тут узведзены дзесяткі грамадскіх будынкаў, сотні жылых дамоў. У горадзе — шэсць школ, чатыры клубы, тры бібліятэкі, кінатэатр, музычная школа, некалькі дашкольных дзіцячых устаноў.

Яшчэ прыгажэйшы стане горад у гэтай пяцігоддзя. Нядаўна абмяркоўваўся перспектывны план забудовы цэнтральнай часткі горада. На працягу двух гадоў прадугледжана забудова шматпавярховымі дамамі квартал на праекце Міру і на вуліцы Карла Маркса. Ужо будуюцца 16-кватэрны дом гэтага комплексу. Падрыхтаваны праекты 70-кватэрнага дома для рабочых камбіната, 8-кватэрнага дома м.ж.гасбуды, кінатэатра на 600 месц. У гэты ж комплекс пабудованы і намячаны ўключыць тыпавую двухпавярховую гасцініцу і іншыя аб'екты. Цяпер заканчваецца асфальтаванне цэнтральнай плошчы. На ёй устаноўлен помнік-манумент Ул. І. Леніну.

У 1967 годзе будзе праведзена траса газавода Гомель — Добруш. На газовае пал'ва пераводзяцца папяровы камбінат «Герой працы» і іншыя прадпрыемствы. На вуліцах горада будзе пракладзена магістральная лінія газавода.

А. КУРЛОВІЧ.

Кожны год водпуск для павялічвацца на два дні. Такім чынам, ужо ў гэтай пяцігоддзі (1966 — 1970 гг.) кожны член сельгасарцелі будзе мець аплачваемы водпуск працягласцю 24 рабочыя дні.

У адным з пратаколаў апісаны і іншыя льготы для калгаснікаў. Па сярэдняму заробтку аплачваюцца дні, якія калгаснікі не працавалі ў выніку вышчасных выпадкаў на

вытворчасці. Узяў на сябе калгас і клопаты аб старэйшых. 50 чалавек тут атрымліваюць пенсіі. Людзі праводзяць водпускі ў дамах адпачынку. Нядаўна вярнуліся з санаторыя Апанас Ткач, Вольга Абравец і іншыя хлебарабы.

— Такі закон нашага жыцця. — гаворыць Пётр Антонавіч Нікеенка. — Гаспадарка расце, мацнее. Усё больш сродкаў мы можам адпускаяць на культурна-бытавыя патрэбы хлебарабаў, на адпачынак.

На чарзе — водаправод

«Паступова калгасныя вёскі і сёлы ператворацца ў буйныя населеныя пункты гарадскога тыпу з добраўпарадкаванымі жылымі дамамі, камунальным абслугоўваннем, бытавымі прадпрыемствамі, культурнымі і медыцынскімі ўстановамі».

(З Праграмы КПСС).

Як неба ад зямлі, адрозіваецца сённяшняя вёска ад староў, дарэвалюцыйнай. Палова дамоў — гарадскога тыпу. Кватэры абстаўлены прыгожай сучаснай мэбляй. Электра-рас, радыёпрыёмнік, рэальная машына сталі ўрадметамі першай неабходнасці.

У калгасе ўжо некалькі ад існуе дзіцячы сад, адрыта сталовая. Смачны абед каштуе тут капеек 10 — 50. Многія гаспадыні вярнуць у сталовай абеды на дом.

Перасталі быць праблемай для калгаснікаў пачынаюцца адзены, рамонт абутку. Тут праце камбінат бытавога абслугоўвання. Безумоўна, многае яшчэ

неабходна зрабіць. І пральня трэба ўзвесці, водаправод пракласці. Але аб усім гэтым у калгасе «Шлях да камунізма» ўжо думаюць. Думаюць па-сапраўднаму, па-гаспадарску. Арцель атрымала сёлета больш як мільён рублёў даходу. А гэта значыць, збудуцца планы хлебарабаў.

...Са старшынёй калгаса Пятром Антонавічам Нікеенкам я сустрэўся адразу ж, як прыехаў у калгас. Ён рыхтаваўся да адкрытага партыйнага сходу.

— Парадак дня, — заўважыў Пётр Нікеенка. — «Будучае нашай вёскі».

Б. УЛЬЯНКА.

Лунінецкі раён.

Вясковыя музыканты

У Чачэрскім раёне ўсе ведаюць вёску Куклічы. Славіцца на сваімі гарманістамі. Праўда, цяпер мясцовыя музыканты перайшлі на больш складаныя інструменты — баяны, але колькасць аматараў музыкі не зменшылася. Тут у кожным доме два-тры музыканты. А ў трактарыста Аляксея Мікульдзева — цэлы квартэт.

Пінскі тэхнікум мяса-малочнай прамысловасці рыхтуе тэхнолагаў, тэхнікаў, майстроў халадзільна-кампрэсарных устаноў і іншых спецыялістаў. Многія яго выпускнікі ўжо працуюць на буйнейшых мясных і малочных камбінатах, халадзільніках Беларусі, Украіны, Малдавіі, Літвы, Эстоніі. У гэтым навучальным годзе тэхнікум падрыхтуе яшчэ звыш 200 маладых спецыялістаў. НА ЗДЫМКУ: навучэнцы тэхнікума Надзежда ХЛУС (злева), Таццяна КАНЦАВАЯ і Ірына ЛЕШЧАНКА на занятках.

Фота Ул. ЛУПЕЙКІ.

ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ ● ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ ● ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ ● ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ ● ПІШУЦЬ

Сапраўднасць пераўзышла чаканні

Аб сустрэчы з Радзімай я заўсёды марыла як аб вялікім шчасці, але сапраўднасць пераўзышла ўсе мае чаканні.

Калі я ад'язджала ў Амерыку, дамы ў маёй вёсцы Рыскі былі старэнькія, з земляной падлогай. Замест ложкаў — на сценах драўляныя нары, пасярод хаты ў зямлю ўкапаны стол. Не верыцца, што так было, калі ўваходзілі ў прасторныя хаты, залітыя электрычным святлом, калі слухаеш музыку, якая льецца з прыёмнікаў і радыёў.

Пабывалі мы ў пасёлку Астрына, утульным зялёным гарадку. Пакланіліся помніку ахвярам фашызму ў вёсцы Шкленск, у час вайны падкам знішчанай гітлераўцамі. Калі праезджалі праз маляўнічую вёску Азёры, нам казалі, што тут у сасновым бары пабудаваны піянерскія лагеры. Мы з цікавасцю слухалі аб гэтым відзе адпачынку савецкіх дзяцей, які так танна каштуе іх бацькам.

Гродна вырасла, як у казцы. Да Савецкай улады тут была толькі гімназія ды школа на падрыхтоўцы кавалёў. Цяпер тут тры інстытуты, некалькі тэхнікумаў, дзесяткі школ і бібліятэк. Мы агледзелі вялікі стадыён, новыя мікрараёны, пабывалі на будоўлі азотнаўкавага завода. Прадукты ў магазінах недарэгія і высакаякасныя, а такога смачнага хлеба мы ніколі ў жыцці не елі.

Адзіная непрыемнасць, якая здарылася з намі, — гэта хвароба мужа. Да нас адносіліся вельмі ўважліва. Два разы ў дзень прыходзіў урач. Я спрабавала заплаціць за клопаты, растлумачыць, што закон аб бясплатным медыцынскім абслугоўванні не павінен на нас распаўсюджвацца, раз мы іншаземцы, але нічога не атрымалася. Адзіная сума ў 4 рублі 30 капеек, якую я заплаціла, — гэта грошы за лякарствы. Чэкі я захавала, каб пацвердзіць свой расказ у Амерыцы.

Хоць я каля сарака год жыву за мяжой, я не стала аб'якавай да лесу сваёй Радзімы. Я жадаю ёй шчасця, міру і працвітання. І мы з мужам (па нацыянальнасці ён балгарын) зробім у меру сваіх сіл усё, каб амерыканцы ведалі аб міралюбстве і гасціннасці народаў сацыялістычных краін.

Маланья ФІЛІПІВА.

ЗША.

Советую всем посетить Советский Союз

30 апреля теплоход «Александр Пушкин» покинул Монреаль и взял курс на Ленинград. Среди других пассажиров на его борту находилась группа канадских туристов, друзей «Вестника». Я имела счастье быть членом этой группы. Это было первое в моей жизни путешествие в Советский Союз.

Как только мы ступили на теплоход и услышали родную речь, сразу почувствовали себя среди своих людей. Весь экипаж очень внимательно относился к пассажирам. Официантки старались как можно лучше всех обслужить. 8 мая наш корабль подошел к берегам Англии. Поездом мы доехали до Тилбери, осмотрели город. Крыши жилых домов густо застроены дымоходами. Дома рабочих выглядят запущенными, во дворах нечистоты.

«Александр Пушкин» делал остановки еще в Копенгагене и Хельсинки. 14 мая увидели прекрасный Ленинград — бывшую столицу царской России. Здесь много памятников и музеев, но особенно сильное впечатление произвело посещение Музея обороны Ленинграда.

Через четыре дня наша группа прибыла в Минск. В этом красивом зеленом городе, заночевав,

во отстроенном на месте руин и пожарищ, живет около 800 тысяч человек. Мы гуляли по ботаническому саду, где растет бесчисленное множество цветов и деревьев, катались по детской железной дороге, побывали на детском концерте в театре.

Целый день провели в колхозе имени Дзержинского Слуцкого района. В этом колхозе жизнь построена на городской лад. Здесь есть все — хорошие жилые дома, магазины, школа, концертный зал, библиотека. Учитель школы и председатель колхоза рассказали нам, как рос и развивался колхоз, как было раньше и что стало теперь. В колхозе нас угостили хорошим обедом.

В Жодино осматривали мы большой автомобильный завод, где делают грузовики от 25 до 65 тонн. Чтобы рассмотреть одно колесо такой машины, нужно запрокинуть голову. Только в этом году 56 стран заказали себе самосвалы этого завода.

Из Киева наша группа разъехалась по своим родственникам. Я четыре дня гостила в Ровно. С братом мужа мы ходили в Ровно на базар. На базаре и в магазинах большой выбор товаров, не хуже чем в больших канадских магазинах. Правда, цены в Канаде ниже, зато товары в советских магазинах лучше, прочнее, а не то, что у нас — почти все из пластмассы.

В конце нашего тура был отдых на берегу Черного моря в Ялте. Мы жили в гостинице Ореанда, отсюда из окна открывался неописуемо красивый вид на город. Недаром Ялту называют жемчужиной Крыма. Условия для отдыха здесь идеальные: очень здоровый климат, теплое море, много развлечений. Для молодых танцевальные залы и площадки, для людей пожилого возраста — теннисные парки.

Из Ялты мы совершили много экскурсий по побережью. Видели санатории, пансионаты, пионерский лагерь Артек. В Артек, это сказочное детское царство, приезжают ребята из разных уголков страны и даже иностранцы. Отдохнув 26 дней, они уезжают домой, а их место занимают новые группы.

Побывали мы в санатории для донецких шахтеров, где отдыхало 1200 человек. Нам очень понравились удобные комнаты на двоих, большая красивая столовая. Обед из четырех блюд готовится на заказ, сверх того подаются овощи и фрукты. Некоторые члены нашей группы ходили в Ялте в церковь Александра Невского.

10 июня мы прилетели в Москву. Как и все, кто приезжает сюда, мы посетили Мавзолей В. И. Ленина. Покатались в знаменитом московском метро — за 5 копеек проехали 65 станций.

Поездка на Родину моих отцов запомнится на всю жизнь. Советую всем посетить Советский Союз.

Мария ЯЦУК.

КАНАДА.

Што мяне ўразіла...

Што перш за ўсё кінулася мне ў вочы ў СССР — гэта бадзёрасць і жыццярэчаснасць савецкіх людзей, якія не ведаюць беспрацоўя і ўпэўнены ў заўтрашнім дні. Уразіла мяне таксама жыццё роднай вёскі Рэвіцічы на Брэстчыне. Колькі трактараў, камбайнаў, аўтамашынаў дапамагаюць сялянам у іх працы! Я добра памятаю, якой цяжкай і бязрадаснай была гэта праца пры панскай Польшчы.

Заможна жывуць аднавіяскоўцы. У вёсцы ёсць магазін, фельчарска-акушарскі пункт, школа. Мне расказвалі, што толькі ў гэтым годзе ў ёй закончылі адукацыю 60 дзяцей калгаснікаў, 16 з іх паступілі ў інстытуты і тэхнікумы. І ўсе ў адзін голас гавораць, што з кожным днём жыццё робіцца лепшым.

Ганна БЫКОВІЧ.

ЗША.

ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ ● ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ ● ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ ● ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ ● ПІШУЦЬ





ПЯТИ-ДЕСЯТИ СТРОК

[Начало в №№ 35—43, 45]

Сравнительно недавно на юге России был арестован гестаповский холуй Михаил Пузанов, который на следствии, между прочим, показал, как он пытался спровоцировать на предательство молодого парня по имени Костя, как по указанию гестаповцев пустил в городе слух, будто этот Костя выдал фашистам своих сообщников по подполью. Вот и все, конец легенде! Но это потом, а пока...

Пока он подробно рассказывает, как все было.

— Почти год прошел. Никто не тревожил меня. И вдруг появился «гость». Это случилось недели две назад, в воскресенье. Я возвращался с охоты. Иду лесной опушкой, и на самом повороте шоссе меня кто-то сзади тихо окликнул. Я обернулся. Человек протягивает мне значок с видом Эйфелевой башни: «Это не вы обронули?». Протягивает и улыбается. А я едва на ногах стою. Кровь хлынула к лицу: «Значит, все-таки вспомнили!» Спрашиваю: «Кто вы такой?» «Вам это не надо знать. Завтра меня уже не будет в этом городе. Слушайте и не возражайте: под

новой схемы управления сложной установкой, работающей на том же принципе, что и установка, известная в узком кругу ученых как «эффект К». Настроение приподнятое. Дела в институте идут отлично. Вот если бы только не предстоящая встреча.

— Волнуюсь, не знаю, смогу ли разыграть все так, как требуется. Я ведь человек не очень способный по этой части. Не подвести бы вас.

— Нет, нет, вы не то говорите. Раз надо, значит, сумеете. Думаю, что на связь с вами кто-то выйдет. И очень скоро. Вы уже отметились в будке телефонного автомата? Нет еще? Напрасно. Я бы на месте резидента отчитал вас за такую недисциплинированность. Сегодня же отмечайтесь. Помните: «Саша плюс Маша...» После встречи с резидентом на следующий же день звоните мне. А увидимся мы с вами уже не здесь. Я вам скажу где...

Резидент не заставил долго ждать себя. Кто сообщил ему, что он, Константин Петрович, сегодня в «Эрмитаже» слушает какую-то южноамериканскую звезду, сие для профессора оставалось загадкой. Но при выходе из театра, в саду, к нему подошел высокий, широкоплечий, атлетического телосложения дядя с несколько приплюснутым носом и так же, как там, в сибирском лесу, протянул значок с видом Эйфелевой башни: «Это не вы обронули?»

Профессор, уже давно подготовленный к такой встрече, тем не менее вздрогнул, испуганно шарахнулся в сторону и даже задал какой-то глупый вопрос:

— Кто вам сказал, что я сегодня в «Эрмитаже»?

— Не ставьте дурацких вопросов. Это я должен вас спросить: почему вы опоздали с подачей сигнала? Будем считать инцидент исчерпанным. Отнесем на счет рассеянности ученого и займемся делами. Их у меня два. Первое — меня просили пе-

редать вам этот небольшой сувенир. Красочный альбом... В память о той ночи — фотографии, запечатлевшие вас в лучшем виде. Извольте — получайте. — Он было протянул альбом, а потом резко отдернул руку. — Простите. Послушайте раньше еще об одном деле. Они, эти дела, близнецы, двойняшки, и один без другого жить не могут...

Атлет хихикнул, довольный своей остротой.

— Теперь слушайте внимательно. Вы в курсе намеченных профессором Кругловым экспериментов. Нам известна проблема и еще кое-что. А нам нужны точные данные о последних его исследованиях. Плюс такие же точные сведения о работах вашего сибирского института, которые, надеюсь, вы не откажетесь сообщить нам... Через три дня мы встретимся у остановки троллейбуса номер три на улице Чехова, возле Пушкинской площади. В девятнадцать ноль-ноль.

Птицын слушает профессора, а в голове уже складывается очередное уравнение с неизвестными. О, их, к сожалению, еще многовато. «Кое-что» им уже известно, просят точные данные. А кто же поставляет это «кое-что»? Не тот ли, кто сообщил резиденту, что профессор пошел в «Эрмитаж»? «Кое-что»?

Птицын задумался. Он сам был в свое время причастен к науке. И хорошо знал цену этого «кое-чего». Птицыну, когда он был аспирантом на кафедре радиоэлектроники, профессор частенько говорил: «У вас дар исследователя, аналитический ум. Это очень важно для ученого».

Птицын вспомнил своего учителя и улыбнулся. Что поделаешь? Его «дар исследователя и аналитический ум» были по достоинству оценены людьми, работавшими совсем в другой области... Вначале не очень-то было по душе. Смирился лишь постольку, поскольку партия приказала — шла мобилизация на работу в органы госбезопасности. Но потом вошел во вкус. Дар

исследователя, оказывается, и здесь требуется не меньше, чем в радиоэлектронике...

Итак, что же получается?..

Он достал из папки запись бесед с Петром Максимовичем. Вновь и вновь перечитывал строки, уже давно привлеченные его внимание: Егоров вторично встретил человека, приходившего к нему за спиннингом... Неужели это случайность — из магазина вышла она, близкий друг Петра Максимовича, а через несколько минут вслед за ней — он, Атлет... Резидент... Если это случайность, тогда...

— Вот что, Константин Петрович. При встрече с Атлетом скажите ему, что последние данные о работе института Круглова вы можете получить от самого Круглова, а не от доброго знакомого, но что вам при беседах с шефом очень мешает его ближайший помощник Егоров: при нем профессор менее откровенен, более сдержан...

— Что же от меня требуется? Скажу я ему это... А дальше...

— Спокойствие и выдержка. Атлет должен вам верить во всем. Скажите ему, что в четверг вы задержитесь подольше с Кругловым... Конечно, если вам не помешает Петр Максимович... Желаю успеха...

ОНИ ПЛЫЛИ РЯДОМ

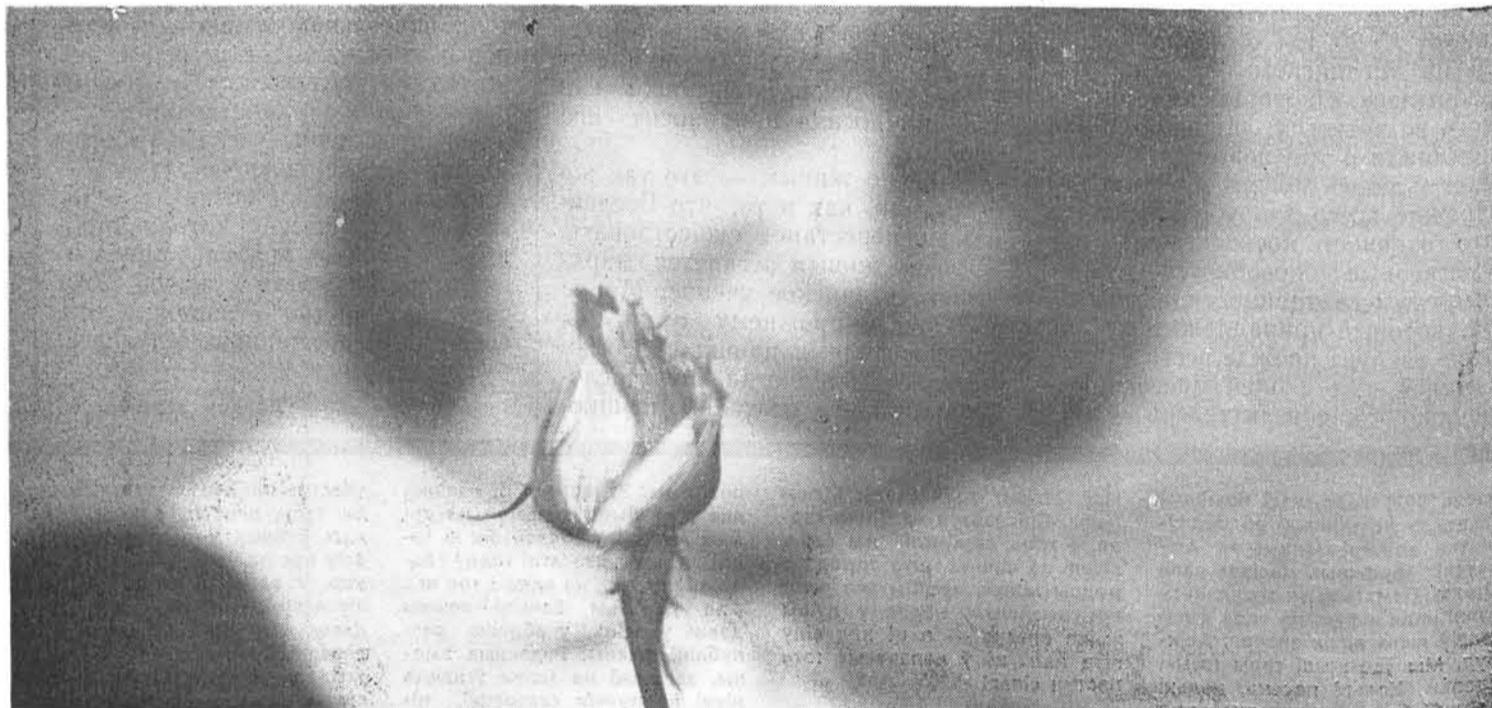
В пятницу с утра Птицын позвонил Петру Максимовичу и условился о встрече.

...Все стало на свои места. Да, это она, девушка, к которой Егоров спешил в памятное воскресное утро, та самая девушка, что вышла тогда из «Гастронома» на две минуты раньше резидента. В четверг она точно выполнила задание: как Егоров ни сопротивлялся («Пойми ты, Наташа, мне надо завтра шефу докладывать. Сегодня я никак не могу уйти пораньше»), она все же увела его в театр («Пусть это будет моим капризом. Я ведь не так часто капризничаю. Не правда ли?»).

[Продолжение следует].

Маладыя гады,
Маладыя жаданні!
Ні жуды, ні нуды,
Толькі щасце кахання.
Помніш толькі красу,
Мілы тварык дзявочы,
Залатую касу,
Сіняватыя вочы.
Цёмны сад — вінаград,
Цвет бяленькі вішнёвы, —
І агністы пагляд,
І гарачыя словы.
Будзь жа, век малады,
Поўны светлымі днямі!
Пралятайце, гады,
Залатымі агнямі!

Максім БАГДАНОВІЧ.



ЮНАЦТВА

Фотаэцюд А. КАЛЯДЫ.

З чэхаславацкага гумару

Моль выправілася ў падарожжа. А калі вярнулася, сваякі пытаюць:

— Ну, раскажы, які ты мела поспех у свеце?
— Велізарны, — адказала моль. — Дзе б я ні паявілася, усе пачыналі апладзіраваць.

Журналіст бярэ інтэрв'ю ў галівудскай актрысы:

— Вы любіце Шэкспіра?
— Актрыса шматзначна ўсміхаецца:
— Напівшце, калі ласка, што мы з ім проста добрыя сябры.

— Хто не ўмее ясна выказаць свае думкі, той дурань! Вы мяне зразумелі?
— Не, пан дырэктар.

Урач аглядае пацыента і круціць галавой:

— Нешта вы мне не падабаецеся, пан Баравічка...

— Ды і вы, пан доктар, не такі ўжо вялікі прыгажун!

Чаму ты развёўся з жонкай?

— Вельмі любіла дакладнасць.
— Не разумю.

— Зараз растлумачу. Калі, напрыклад, хто ў кампаніі гаварыў: «Колькі вады ў раце сплыло...», яна тут жа задавала пытанне: «А ў якой раце?»

Пераклад з чэшскай мовы.
А. МАЖЭЙКА.

На палотнах — родныя краявіды

У кінатэатры гарадскога пасёлка Іўе арганізавана выстаўка твораў мясцовага мастака Казіміра Сёмухі. З дзяцінства Казімір Іванавіч займаецца любімай справай. Працуючы мастаком на камбінаце бытавога абслугоўвання, ён у вольны час спяшаецца з мальбертам за акаліцы гарадскога пасёлка. Кожная такая «творчая камандзіроўка» — яшчэ адзін новы твор. Выстаўка карцін самадзейнага мастака будзе экспанавана таксама і ў вёсках раёна.

Я. МАКОЎСКІ.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.

НАШ АДРАС: МІНСК, ЛЕНІНСКІ ПРАСПЕКТ, 77
ДОМ ДРУКУ.
РЕДАКЦЫЯ ГАЗЕТЫ «ГОЛАС РАДЗІМЫ».
ТЭЛЕФОНЫ: 6-19-31, 6-97-92, 6-18-88, 3-15-15.